

Ο συγγραφέας, στις περισσότερες, από τις 329, σελίδες του πονήματός του, περιγράφει σκηνές από τα Επίκαιρα που προβάλλονταν στις κινηματογραφικές αίθουσες πριν την κάθε παράσταση και αργότερα στο πρόγραμμα των κρατικών τηλεοπτικών καναλιών, την περίοδο της στρατιωτικής δικτατορίας.

Μιλώντας για Επίκαιρα, να πούμε για όσους δεν τα πρόλαβαν και να θυμίσουμε σε όσους τα αχνοθυμούνται, ότι ξεκινούσαν με εκείνες τις μαυρόασπρες εικόνες όπου κινούμενα κιονόκρανα χάνονται στο βάθος του πλάνου την ώρα που ανατέλλει περιστρεφόμενη η υδρόγειος και ταυτόχρονα αναδύονται οι λέξεις Ελληνικά Επίκαιρα.

Στις μέρες μας, σχεδόν πέντε δεκαετίες αργότερα, εκείνα τα φιλμάκια, αποτελούν πολύ χρήσιμα στοιχεία για τον μελετητή του παρελθόντος. Η έγγραφη περιγραφή όμως, ίσως φανεί κουραστική σε κάποιους, κυρίως σε νεότερους σε εκείνους που δεν έζησαν τα γεγονότα. Ενδεχομένως φανεί αδιάφορο και σε μερικούς που τα έζησαν.

Προσωπικά πάντως, την βρήκα πολύ ενδιαφέρουσα. Μου θύμισε πολλά που είχα ζήσει ως παιδί και έφηβος, διότι σε εκείνη την ηλικία με το μυαλό καθαρό και υπό την επίδραση του ισχυρού μέσου της εικόνας οι εντυπώσεις είναι βαθιές.

Είναι προφανές ότι η δικτατορία χρησιμοποίησε όλο τούτο το υλικό για καθαρά προπαγανδιστικούς σκοπούς. Ως εκ τούτου έχει μεγάλη αξία η καταγραφή, η ανάλυσή και ασφαλώς ο σχολιασμός τους. Μέσα από τα μαυρόασπρα καρέ έρχονται σωρηδόν οι πληροφορίες για την εποχή, το καθεστώς, τους ανθρώπους. Ακόμα και η χρησιμοποιούμενη γλώσσα αποτελεί ενδιαφέρον στοιχείο: *"...παρά πάσα □ διεθνή λαίλαπα η χώρα μας με την ψυχήν των Ελλήνων □ αδελφωμένην θα συνεχίσει την αδιατάρακτον την πορείαν της προς το μεγαλείον της."* Επίσης το ντύσιμο, οι τρόποι, οι συνήθειες αναδεικνύουν την εποχή αλλά και τις συνθήκες.

Ο συγγραφέας δεν περιορίζεται στην αναλυτική, ακριβή μεταφορά – περιγραφή των εικόνων. Επεκτείνει τη σκέψη του στο επίπεδο της πολιτικής ανάλυσης, μας θυμίζει γεγονότα, κάνει το σχολιασμό του. Ο λόγος του είναι περιεκτικός, ενίοτε οξύς, η γλώσσα του ρέουσα και παρά το γεγονός ότι εκ των πραγμάτων το θέμα που πραγματεύεται είναι κάπως μονότονο, καταφέρνει να κρατήσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη. Συχνά ασκεί την κριτική του για την καταναλωτική κοινωνία, για τον αυτοκίνητο κόσμο που ολοένα αναπτύσσεται και ενοχλεί, το κάνει όμως στοχευμένα και με μέτρο.

Η έκδοση αποτελεί ένα χρήσιμο εργαλείο για τον μελετητή εκείνης της περιόδου που θα επιθυμούσε να ερευνήσει το παρελθόν. Ο συγγραφέας, είναι άνθρωπος του κινηματογράφου, έχοντας σκηνοθετήσει δεκάδες ντοκυμαντέρ και ταινίες μεγάλου μήκους. Να θυμήσουμε ότι το '87 δεν απέφυγε τα πέσει στα "νύχια" του διαβόητου εξώστη του φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης, με την (πολύ) μεγάλου μήκους, ταινία του "Δοξόμπους".

Παράλληλα έχει διδάξει σχέσεις κινηματογράφου και ιστορίας στα Πανεπιστήμια Κρήτης, Θεσσαλίας - Βόλου και στο Πάντειο. Με αυτά τα εφόδια, έρχεται στην παρούσα έκδοση και παρέχει πλήθος πληροφοριών βάζοντας στο κλίμα τόσο τους μνημένους όσο και τους αμήτους. Η Ελληνική κοινωνία ήταν πολύ διαφορετική σε όλα τα επίπεδα τότε. Ο Λαμπρινός μας το δείχνει.

